

[Poul Nødgaard]

telisteproblemer, og det synes jeg i realiteten ikke der burde være den store uenighed om.

Og med hensyn til den dagsorden, der er foreslået af regeringspartierne og SF, må jeg sige, at det måske er det mest pinlige, jeg har oplevet herinde i den tid, hvor jeg har været her: Reelt er regeringens dagsorden næsten en afskrift af vores. Vi har ikke fået den udleveret endnu, men så vidt jeg kan se, er der vist kun et enkelt ord, der er rettet her og dér, ellers er det en tro kopi. Om det så er, fordi man ikke kender andre ord end dem, vi bruger, ved jeg ikke; det kan man selv svare på.

Men det var ordene – korte, men velmente – fra Fremskridtspartiets side, og vi vil selvfølgelig stemme for det dagsordensforslag, Venstre, De Konservative og vi selv har fremsat. Vi synes, det er en god dagsorden, og vi synes, det er en dagsorden, som både regeringspartierne og sådan set også SF burde kunne stemme for, således at vi i dag kun havde haft den ene dagsorden. Jeg er da ikke mere bløjet, end at jeg godt kan se, at grunden til, at der er stillet et dagsordensforslag af regeringspartierne og SF, er, at man ikke vil nedværdige sig til at stemme for et dagsordensforslag, der er fremsat af Fremskridtspartiet. Men efter folketingsvalget kommer man jo nok til at se nogle dagsordener, der vil tage sigte på en god sundhedspolitik, og hvor Fremskridtspartiet også har en dominerende rolle.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jeg var selvfølgelig glad for hr. Poul Nødgaards forsonlige tone. Jeg synes bestemt heller ikke, at det at sikre et godt sygehusvæsen i Danmark er noget, vi skal skændes om. Men jeg vil dog alligevel påpege mindst én forskel i forhold til det dagsordensforslag, som jeg fremsatte på SF's og regeringspartierne vegne, nemlig den sidste pind i De Konservatives, Venstres og Fremskridtspartiets dagsorden, hvor man skriver, at man vil sikre, at kapaciteten i sygehussektoren udnyttes optimalt, bl.a. gennem en fleksibel arbejdstilrettelæggelse og opblødning af de stive faggrænser.

Og dér vil jeg godt spørge hr. Poul Nødgaard om, hvordan man har tænkt sig at sikre det, for det står der ikke noget om. Det, jeg specielt er interesseret i, er selvfølgelig, om man vil opføre sig som en arbejdsgiver og

komme med et diktat fra et folketingsflertals side, om det er det, man er ude efter, eller man lægger op til en forhandlingssituation. Hvis det er det sidste, synes jeg, det skulle have stået der.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg går ud fra, at det var en forglemmelse, når hr. Poul Nødgaard talte om det dagsordensforslag, der var fremsat af Fremskridtspartiet. Jeg mener da, at Venstre og De Konservative også er med, og jeg observerede også allerede meget kort tid efter, at debatten her var startet, at arbejdsministeren var på talerstolen og faktisk kom med den bemærkning, at man syntes, det var en udmærket dagsorden, Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet havde stillet.

Men der var altså et væsentligt element, som vi ikke kunne støtte, nemlig at man skulle ændre på de eksisterende orlovsordninger. Derfor ser jeg ikke, at der er noget særlig odiøst i, at andre partier foreslår en dagsorden, som er næsten identisk, men udelader det, som vi meget klart gjorde opmærksom på var det, vi ikke kunne stemme for.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg har ikke personligt været med til at udarbejde vores dagsorden; men det har vores ordfører på området. Men fru Birgitte Husmark giver udtryk for, at det, der er problemet, måske er den fleksible arbejdstilrettelæggelse. Hvad vi lægger i det ord, har jeg ikke spurgt om, men det, jeg lægger i det, er, at faggrænserne også på hospitalsvæsenets område ikke skal være så stive, som de måske er i dag, således at det også kunne være med til at løse nogle af problemerne.

Vi ser jo f.eks. inden for det gynækologiske område mødre, der er til store undersøgelser, og dér ved jeg da, at det ikke altid er en læge, der foretager undersøgelserne; mange gange er det sygeplejersker, der tager sig af en lang række ting også vedrørende dét. Og dér synes jeg da det er ganske udmærket, hvis man kan finde ud af ikke at køre med de meget stive faggrænser. Jeg ved jo godt, at det ikke er SF's politik, men det må vi så leve med.